

Sygn. akt I C 1051/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy w Chełmnie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **SSR Sławomir Lewandowski**

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Beata Szymańska

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2019 r.

sprawy z powództwa (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W.

przeciwko P. C.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej P. C. na rzecz powoda (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. kwotę 301,49 zł. (trzystu jeden złotych i czterdziestu dziewięciu groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 października 2018 r. do dnia zapłaty.
2. oddala powództwo w pozostałej części.
3. zasądza od pozwanej P. C. na rzecz powoda (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. kwotę 174,35 zł. (stu siedemdziesięciu czterech złotych i trzydziestu pięciu groszy) z tytułu zwrotu kosztów procesu.
4. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Powódka (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. we wniesionym w dniu 16 października 2018 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozwie wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej P. C. następujących kwot:

- 200 zł. z tytułu należności głównej wynikającej z umowy pożyczki nr (...), zawartej w dniu 27 października 2015 na okres 15 dni, stanowiącej kapitał pożyczki, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,
- 50 zł. z tytułu kwoty prowizji przygotowawczej, wynoszącej 25% kwoty pożyczki, wynikającej z w/w umowy pożyczki, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,
- 200 zł. z tytułu należności wynikającej z umowy pożyczki nr (...), stanowiącą należność za wystawione monity naliczone w wezwaniach do zapłaty, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,
- 51,49 zł. z tytułu skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w zapłacie 250 zł. (kapitału pożyczki wraz z prowizją), wynikających z umowy pożyczki, które to odsetki wyliczono od kolejnego dnia po dniu wymagalności pożyczki, t. j.

za okres od 12 listopada 2015 r. do dnia 14 października 2018 r., z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,

- 39,45 zł. z tytułu skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w zapłacie 200 zł. (łączych kosztów upomnień), wynikających z umowy pożyczki, które to odsetki wyliczono od kolejnego dnia po dniu wymagalności ostatniego monitu (kara ostateczna), tj. za okres od 22 grudnia 2015 r. do dnia 14 października 2018 r., z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,

oraz o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w wysokości 30,00 zł. i zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego żądania pełnomocnik powoda podniósł, iż wierzytelność dochodzona niniejszym pozwem wynika z umowy pożyczki nr (...) udzielonej przez (...) Bank (...). stronie pozwanej. W dniu 20 października 2016 r. pożyczkodawca dokonał zbycia wierzytelności na rzecz (...) sp. z o. o. W dniu 03 sierpnia 2017 r. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności, przysługującej spółce (...) Sp. z o. o. względem pozwanej, pomiędzy spółką (...). L. (...) sp. z o. o. a spółką (...) Sp. z o. o., na mocy której spółka (...). L. (...) sp. z o. o. stała się następcą (...) Sp. z o. o., a tym samym uprawnionym do występowania z wszelkimi roszczeniami przysługującymi spółce (...) Sp. z o. o. względem pozwanej. O dokonaniu cesji wierzytelności, a tym samym zmianie wierzyciela, spółka (...). L. (...) sp. z o. o. zawiadomiła stronę pozwaną w korespondencji wysłanej na adres pozwanej w dniu 09 sierpnia 2017 r. W dniu 04 września 2017 r. spółka (...). L. (...) sp. z o. o. zawarła z powodem umowę cesji powierniczej, na mocy której przekazała pełnomocnictwo do dochodzenia roszczeń od pozwanej na rzecz spółki (...). L. (...) sp. z o. o., a tym samym powód stał się uprawnionym do występowania z wszelkimi roszczeniami przysługującymi spółce (...). L. (...) sp. z o. o. W dniu 18 grudnia 2017 r. powód wystosował do pozwanej przedsądowe wezwanie do zapłaty z propozycją ugody w formie elektronicznej na adres e-mail: (...) podany przy rejestracji na portalu pożyczkodawcy. Dochodzone niniejszym pozwem roszczenie wynika z umowy pożyczki o numerze (...), zawartej w dniu 27 października 2015 r. na kwotę 200 zł. na okres 15 dni. Zgodnie z warunkami udzielenia pożyczki zawartymi w umowie, Ogólnymi Warunkami Udzielania P. (załącznik nr 1 do umowy) oraz dokumentem „rodzaje pożyczek i opłat” (załącznik numer 2 do umowy), pożyczkobiorca zobowiązał się do zapłaty wraz z kwotą udzielonej pożyczki prowizji przygotowawczej wynoszącej 25 % kwoty pożyczki – t. j. kwoty 50 zł. W przypadku braku spłaty kwoty pożyczki oraz kosztów administracyjnych do dnia 11 listopada 2015 r., zgodnie z zawartą umową, pożyczkodawca miał prawo obciążyć pożyczkobiorcę kosztami monitów oraz opłatą z tytułu kary ostatecznej. Pożyczkodawca wystosował do Pozwanej trzy monity i dokument zatytułowany „kara ostateczna”, co zgodnie z umową przełożyło się na obciążenie pozwanej dodatkowymi kosztami w kwocie 200 zł.

Pełnomocnik powoda podał, że na dochodzoną przez powoda kwotę składają się:

- kwota niespłaconej pożyczki w wysokości 200 zł., wynikająca z umowy pożyczki o numerze (...), zawartej w dniu 27 października 2015 r., pożyczka została udzielona na okres 15 dni, termin wymagalności pożyczki to 11 listopada 2015 r.,

- kwota prowizji przygotowawczej w wysokości 50 zł., wynikająca z umowy pożyczki o numerze (...), zawartej w dniu 2015-10-27 i zgodnie z umową wynoszącej 25 % kwoty pożyczki. Zgodnie z umową, prowizja za udzielenie pożyczki powinna zostać zapłacona do dnia 11 listopada 2015 r.,

- skapitalizowana kwota odsetek w wysokości 51,49 zł., wynikająca z opóźnienia w zapłacie kwoty w wysokości 250 zł. (kapitał pożyczki wraz z prowizją), wynikającej z umowy pożyczki o numerze (...) zawartej w dniu 27 października 2015 r. na okres 15 dni, odsetki wyliczone za okres od 12 listopada 2015 r. (pierwszy dzień po terminie wymagalności kwoty pożyczki wraz z prowizją) do 14 października 2018 r.,

- kwota 50 zł., wynikająca z monitu z dnia 12 listopada 2015 r., stanowiąca wierzytelność z tytułu opłaty za przypomnienie o płatności z terminem płatności do dnia 19 listopada 2015 r.,

- kwota 50 zł., wynikająca z monitu nr 2 z dnia 23 listopada 2015 r., stanowiąca wierzytelność z tytułu opłaty za przypomnienie o płatności z terminem płatności do dnia 30 listopada 2015 r.,

- kwota 50 zł., wynikająca z monitu nr 3 z dnia 02 grudnia 2015 r., stanowiąca wierzytelność z tytułu opłaty za przypomnienie o płatności z terminem płatności do dnia 09 grudnia 2015 r.,

- kwota 50 zł., wynikająca z wezwania do zapłaty z dnia 14 grudnia 2015 r., stanowiąca wierzytelność z tytułu kary ostatecznej z terminem płatności do dnia 21 grudnia 2015 r.,

- skapitalizowana kwota odsetek w wysokości 39,45 zł., wynikająca z opóźnienia w zapłacie kwoty w wysokości 200 zł. (łącznie koszt upomnień) wynikających z umowy pożyczki o numerze (...) zawartej w dniu 27 października 2015 r. na okres 15 dni oraz wezwań do zapłaty z dnia: 12 listopada 2015 r., 23 listopada 2015 r., 02 grudnia 2015 r., 14 grudnia 2015 r., odsetki wyliczono od kolejnego dnia po dniu wymagalności ostatniego monitu (kary ostatecznej), t. j. za okres od dnia 22 grudnia 2015 r. do 14 października 2018 r. Ponadto powód żąda od zaległych odsetek także odsetek zwłoki według stawki odsetek ustawowych w oparciu o art. 482 § 1 k. c.

Pełnomocnik powoda podniósł ponadto, że wskazana umowa pożyczki została zawarta za pomocą środków porozumiewania się na odległość, poprzez zarejestrowanie konta pożyczkobiorcy - pozwanej na stronie internetowej pożyczkodawcy. W celu złożenia po raz pierwszy wniosku o pożyczkę, pożyczkodawca wymagał od pozwanej zarejestrowania konta użytkownika na stronie internetowej pożyczkodawcy, poprzez prawidłowe wypełnienie formularza internetowego i udostępnienie pożyczkodawcy danych osobowych, w tym numeru rachunku bankowego, na który miała zostać przelana udzielona pożyczka, a nadto wymagał od pozwanej akceptacji treści umowy, a także potwierdzenia oświadczenia, że podane informacje są zgodne z prawdą. Dodatkowo, w trakcie rejestracji konta, wskazana została kwota pożyczki o jakiej udzielenie wnioskował pożyczkobiorca. Po utworzeniu konta klienta, pożyczkodawca weryfikował prawdziwość danych pożyczkobiorcy. Poprawna weryfikacja danych była warunkiem koniecznym udzielenia pożyczki. Potwierdzenie zawarcia umowy oraz akceptacja warunków umowy pożyczki były zrealizowane poprzez logowanie się pozwanej na swoje konto na stronie internetowej pożyczkodawcy. Pożyczkodawca wykonał swoje zobowiązanie wynikające z zawartej umowy pożyczki poprzez przekazanie zawnioskowanej kwoty pożyczki, t. j. 200 zł., na numer rachunku bankowego pozwanej. Pożyczkodawca w dniu udzielenia pożyczki wystawił dla pozwanej fakturę opiewającą na kwotę pożyczki wraz z kwotą prowizji przygotowawczej zgodnie z zawartą umową. Przedmiotowa faktura stała się wymagalna w dniu upływu terminu zapłaty pożyczki, nazywanego w umowie pożyczki Dniem Spłaty. Wobec powyższego, od kwoty określonej fakturą odsetki ustawowe za opóźnienie liczone są od dnia następnego po terminie płatności określonym umową. Wobec braku zwrotu pożyczki w oznaczonym w treści umowy terminie, zgodnie z umową pożyczkodawca skierował do pozwanej pisemne zawiadomienia o aktualnym stanie zadłużenia (dalej także „monit”). Zawiadomienia te były wysyłane (zgodnie z treścią umowy) 1, 10 i 20 dnia po dniu spłaty na adres podany przez pozwaną w umowie pożyczki. Zgodnie z treścią umowy, opłata za przypomnienie wynikająca z MONIT, MONIT 2, MONIT 3 opiewała na kwotę 50 zł. za każdy z monitów. Dodatkowo, zgodnie z treścią umowy, w przypadku niedokonania przez pożyczkobiorcę spłaty pożyczki w Dniu Spłaty, po wysłaniu wszystkich trzech monitów, pożyczkodawca miał prawo obciążyć pozwaną tzw. karą ostateczną w kwocie 50 zł. Wezwanie do zapłaty kary ostatecznej zostało skierowane do pozwanej w formie wiadomości przesłanej na podany przez pożyczkobiorcę adres e-mail (...), a także w formie papierowej w dniu 14 grudnia 2015 r. Ponadto, informacja o wymagalnym zobowiązaniu z tytułu kary ostatecznej została uwzględniona w zawiadomieniu o przelewie wierzytelności z dnia 09 sierpnia 2017 r., stanowiącym jednocześnie wezwanie do zapłaty pełnej kwoty pożyczki wraz ze wszystkimi opłatami dodatkowymi, gdzie ostateczny termin zapłaty kary ostatecznej został wskazany na dzień 21 grudnia 2015 r., wobec czego powód dochodzi odsetek ustawowych za opóźnienie od łącznej kwoty monitów, od dnia następnego po dniu płatności kary ostatecznej, t. j. od dnia 22 grudnia 2015 r. Pomimo wielu prób kontaktu nie podjęto z powodów jakichkolwiek rozmów w pozasądowego rozstrzygnięcia sporu co do aktualnego salda zadłużenia. Wobec powyższego, niniejszy pozew jest – zdaniem pełnomocnika powódki - konieczny i w pełni uzasadniony. (k. 1 - 4).

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin - Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 24 października 2018 r., wydanym w sprawie o sygnaturze (...), stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w niniejszej sprawie i przekazać sprawę do Sądu Rejonowego w Chełmnie. (k. 5).

Pozwana P. C., będąc prawidłowo zawiadomiona o terminie rozprawy nie stawiała się na nią, nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności ani nie składała już w sprawie wyjaśnień ustnych ani na piśmie, i dlatego Sąd w dniu 25 lutego 2019 r. ogłosił w niniejszej sprawie wyrok zaoczny. (k. 45).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Pozwana P. C. zawarła dnia 27 października 2015 r. z Novum Bank (...) z siedzibą na (...) - poprzez środki komunikacji elektronicznej - umowę pożyczki, na mocy której pozwana otrzymała kwotę 200 zł., którą zobowiązała się zwrócić - wraz z ustaloną (zgodnie z treścią załącznika nr 2 do umowy pożyczki) prowizją w kwocie 50 zł. za udzielenie pożyczki - w terminie 15 dni, t. j. do dnia 11 grudnia 2015 r. Pożyczka ta nie była oprocentowana (§ 4 ust. 1 umowy pożyczki). Zgodnie z treścią załącznika nr 2 do umowy pożyczki, opłata za obsługę zadłużenia wymagalnego wynosi 50 zł. i obejmuje koszty czynności i windykacji poniesione przez pożyczkodawcę w związku z dochodzeniem/windykacją należnej mu kwoty. Podobnie - stosownie do treści w/w załącznika do umowy pożyczki - opłata z wysokości 50 zł. przewidziana jest z tytułu drugiej i trzeciej opłaty za obsługę zadłużenia wymagalnego, jak również z tytułu finalnej opłaty za obsługę zadłużenia wymagalnego, przy czym maksymalna możliwa kwota wszystkich opłat za obsługę zadłużenia wymagalnego wynosi 200 zł. Pozwana w/w pożyczki nie spłaciła, w związku z tym pożyczkodawca w dniach: 12 listopada 2015 r., 23 listopada 2015 r. i 02 grudnia 2015 r. wystosował do pozwanej trzy monity (wezwania do zapłaty), obciążając pozwaną za wystawienie każdego z nich kwotą po 50 zł., a następnie - w dniu 14 grudnia 2015 r. - wystosował do pozwanej ostatnie wezwania do zapłaty, obciążając ją kolejną kwotą 50 zł. z tytułu kary ostatecznej (finalnej opłaty za obsługę zadłużenia wymagalnego).

(dowód: wydruk z systemu informatycznego pożyczkodawcy - k. 15, faktura nr (...)

z dnia 27 października 2015 r. - k. 27, umowa pożyczki wraz z załącznikami - k.

28 - 32, wezwania do zapłaty - k. 34 - 37)

W dniu 20 października 2016 r. pożyczkodawca Novum Bank (...) z siedzibą na (...) dokonał zbycia wierzytelności na rzecz (...) sp. z o. o. W dniu 03 sierpnia 2017 r. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności, przysługującej spółce (...) Sp. z o. o. względem pozwanej, pomiędzy spółką (...). L. (...) sp. z o. o. a spółką (...) Sp. z o. o., na mocy której spółka (...). L. (...) sp. z o. o. stała się następcą (...) Sp. z o. o., a tym samym uprawnionym do występowania z wszelkimi roszczeniami przysługującymi spółce (...) Sp. z o. o. względem pozwanej. O dokonaniu cesji wierzytelności, a tym samym zmianie wierzyciela, spółka (...). L. (...) sp. z o. o. zawiadomiła stronę pozwaną w korespondencji wysłanej na adres pozwanej w dniu 09 sierpnia 2017 r. W dniu 04 września 2017 r. spółka (...). L. (...) sp. z o. o. zawarła z powodem umowę cesji powierniczej, na mocy której przekazała powodowi pełnomocnictwo do dochodzenia roszczeń od pozwanej na rzecz spółki (...). L. (...) sp. z o. o., a tym samym powód stał się uprawnionym do występowania z wszelkimi roszczeniami przysługującymi spółce (...) L. (...) sp. z o. o. W dniu 18 grudnia 2017 r. powodowa Spółka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 512,96 zł., na którą to kwotę składała się należność w kwocie 450 zł., w tym kwota pożyczki w wysokości 200 zł. z terminem spłaty pożyczki: 11 listopada 2015 r., i odsetki w wysokości - na dzień 19.12.2017 r. - 62,96 zł.

(dowód: zawiadomienie o przelewie wierzytelności - k. 38, umowa sprzedaży

wierzytelności - k. 21 - 23, umowa o powierniczy przelew wierzytelności

z załącznikami - k. 24 - 26, wezwanie z dnia 18 grudnia 2017 r. do zapłaty

z propozycją ugody)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez stronę powodową takich jak: wydruk z systemu informatycznego pożyczkodawcy (k. 15), faktura nr (...) z dnia 27 października 2015 r. (k. 27), umowa pożyczki wraz z załącznikami (k. 28 - 32), wezwania do zapłaty (k. 34 - 37), zawiadomienie o przelewie wierzytelności

(k. 38), umowa sprzedaży wierzytelności (k. 21 – 23), umowa o powierniczy przelew wierzytelności z załącznikami (k. 24 - 26) i wezwanie z dnia 18 grudnia 2017 r. do zapłaty z propozycją ugody, które to dokumenty Sąd uznał za wiarygodne, albowiem nie były one kwestionowane przez strony, a ich autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu.

W niniejszej sprawie Sąd uznał za udowodnione, że Novum Bank (...) z siedzibą na(...) i pozwana zawarli umowę pożyczki, mocą której pozwanej przekazano do dyspozycji kwotę 200 zł., a także że zobowiązała się ona do spłaty kwoty pożyczki wraz z opłatą za jej udzielenie (50 zł.) w terminie 15 dni, t. j. do dnia 11 listopada 2015 r., czego jednak nie uczyniła. Wykazane zostało również, w ocenie Sądu, dokumentami przejście w/w wierzytelności na powódkę.

Sąd zważył, że żądanie powódki znajduje swoją materialnoprawną podstawę w przepisach stanowiących o pożyczce. Zgodnie bowiem z treścią art. 720 § 1 k. c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2014 r., poz. 1662 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności między innymi umowę pożyczki.

W ocenie Sądu dowody, które przedstawiła strona powodowa pozwoliły na uwzględnienie powództwa jedynie w części.

Należy wskazać, że z ogólnej reguły rozkładu ciężaru dowodu określonego w art. 6 k. c. wynika, że ten kto w procesie powołuje się na przysługujące mu prawo – czegoś żąda od innej osoby - musi wykazać poprzez dowody, fakty na których opiera to żądanie. Jeśli temu obowiązkowi nie podoła przegrywa proces. Natomiast w razie wykazania okoliczności faktycznych uzasadniających powództwo, druga strona, która odmawia zadośćuczynienia żądaniu pozwu, zobowiązana jest wykazać, że uprawnionemu dane prawo nie przysługuje, a więc fakty niweczące żądanie pozwu.

Powódka dochodzi roszczenia jako nabywca wierzytelności. Zgodnie z art. 509 § 1 k. c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W ocenie Sądu, powódka należycie wykazała swoją legitymację procesową.

W ocenie Sądu, postanowienia umowy pożyczki zawartej między Novum Bank (...) z siedzibą na (...) i pozwaną, w zakresie dotyczącym obciążenia pożyczkobiorcy kosztami czynności windykacyjnych, stanowią niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu przepisu (...) § 1 k. c. Zgodnie z brzmieniem powołanego przepisu, postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Należy stwierdzić, że pożyczkodawca miał - co do zasady - prawo domagać się, jako odszkodowania, kosztów poniesionych w związku z koniecznością ponaglenia pozwanej do zapłaty, gdy pozwana nie wykonała należycie swego zobowiązania i nie spłaciła pożyczki w terminie. Jednak pożyczkodawca nie mógł ustalać kosztów czynności windykacyjnych w sposób dowolny i odbiegający od rzeczywistych wydatków na ten cel i cen rynkowych. Windykacja należności nie może bowiem stanowić dla pożyczkodawcy, a obecnie – po nabyciu wierzytelności – również dla powódki, dodatkowego zysku. Pożyczkodawca zastrzegł w umowie opłatę w wysokości 50 zł. za każdy z trzech pierwszych monitów, oraz kwotę 50 zł. z tytułu finalnej opłaty za obsługę zadłużenia wymagalnego. Zdaniem Sądu były to opłaty znacznie wygórowane. Należy zwrócić uwagę, że wezwanie dłużnika do zapłaty jest czynnością wierzyciela mieszczącą się w ramach działalności polegającej na udzielaniu pożyczek, a tym samym jest to koszt prowadzonej działalności. Nawet jeżeliby przyjąć, że pożyczkobiorca może być obciążony pewnymi dodatkowymi kosztami związanymi ze spłatą pożyczki, to winny być to koszty odpowiadające rzeczywistym i usprawiedliwionym wydatkom.

Sąd uznał zatem, iż wysyłanie w formie elektronicznej wezwania do zapłaty, czego skutkiem – zgodnie z treścią załącznika nr 2 do umowy – było obciążenie pozwanej każdorazowo kwotą 50 zł. z tytułu opłaty za obsługę zadłużenia wymagalnego, a później - opłatą w takiej samej wysokości z tytułu finalnej opłaty za obsługę zadłużenia wymagalnego nie generuje kosztów po stronie pożyczkodawcy, a nawet gdyby tak było to przedsiębiorca decydujący się na taki sposób powiadamiania o zaległościach w płatności winien koszty te wliczyć do kosztów prowadzonej działalności. Opłaty za te czynności zostały ustalone przez pożyczkodawcę na poziomie całkowicie oderwanym od ewentualnych kosztów jakie ponosić miała powódka z tego tytułu. Nałożenie na pożyczkobiorcę obowiązku zapłaty kosztów obsługi zadłużenia wymagalnego w łącznej kwocie 200 zł., przy pożyczce udzielonej w kwocie 200 zł., stanowi również obejście przepisów o karze umownej. Opłaty te bowiem – będąc w swojej istocie karą umowną - pozostają w sprzeczności z regulacją art. 483 § 1 k. c., przewidującego karę umowną jedynie na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania świadczenia niepieniężnego. W niniejszej sytuacji procesowej nie budzi żadnej wątpliwości, że obowiązek pozwanej miał charakter ściśle pieniężny. Sąd mając powyższe na uwadze, oddalił powództwo w części dotyczącej żądania zasądzenia od pozwanej kwoty 200 zł. z tytułu kosztów obsługi zadłużenia przeterminowanego.

Mając powyższe rozważania i ustalenia na uwadze, Sąd oddalił również powództwo w części obejmującej żądanie zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda kwoty 39,45 zł. z tytułu skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w zapłacie 200 zł. z tytułu łącznych kosztów upomnień (kosztów obsługi zadłużenia przeterminowanego).

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że pozwana zobowiązana była zwrócić powódce pożyczoną kwotę – 200 zł. wraz z opłatą przygotowawczą – 50 zł. i skapitalizowanymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie w zapłacie kwoty 250 zł., stanowiącej sumę kwoty udzielonej pożyczki (200 zł) i opłaty przygotowawczej (prowizji) w kwocie 50 zł. za okres od 12 listopada 2015 r. do dnia 14 października 2018 r. Łącznie zatem dług pozwanej wynosił kwotę 301,49 zł. i tę kwotę - wraz z dalszymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty - Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki w punkcie 1 wyroku.

W pozostałej części powództwo było bezzasadne i podlegało oddaleniu (pkt 2 wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k. p. c. przewidującego, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Z uwagi na fakt, iż powódka żądała zapłaty kwoty 540,94 zł., a zasądzono na jej rzecz kwotę 301,49 zł. należało uznać, iż wygrała sprawę w przybliżeniu w 55%. Koszty procesu poniesione przez powódkę wynosiły 317 zł. i stanowiły: opłatę sądową od pozwu w kwocie 30 zł., wynagrodzenie pełnomocnika powódki, będącego radcą prawnym, w wysokości 270 zł., ustalone zgodnie z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t. j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265) i kwotę 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego. Pozwana nie poniosła żadnych kosztów związanych z procesem. Uwzględniając wynik niniejszego postępowania Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 174,35 zł. (317 zł. x 55% = 174,35 zł.), o czym orzekł w pkt 3 sentencji wyroku.

W punkcie 4 wyroku Sąd nadał mu z urzędu – na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k. p. c. – rygor natychmiastowej wykonalności.